

Bilag 19.

Statsministerens redegørelse i markedsudvalget torsdag den 15. november 1962.

1. Den altovervejende del af den faste ejendom her i landet — det være sig landbrugsejendomme, beboelsesejendomme eller erhvervsvirksomheder — tilhører og har altid tilhørt danske. En tendens mod ændring i dette forhold, således at udlændinge får ejendomsret til større dele af landet, vil støde an mod den danske nationalbevidsthed. Dette gælder i særlig grad, hvis den udenlandske ejendoms erhvervelse finder sted i grænseområdet.

2. Det må påregnes, at der, såfremt Danmark indtræder i Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, vil fremkomme en vis udenlandsk efterspørgsel efter danske ejendomme, specielt landbrugsejendomme. Priserne på landbrugsejendomme her i landet ligger for tiden en del under de tilsvarende tyske priser, hvilket vil skærpe den udenlandske efterspørgsel.

Man må regne med, at der — bl. a. som følge af den restriktive tyske lovgivning — samtidig vil være en betydelig udenlandsk interesse for fast ejendom til rekreative formål — sommerhuse og lystgårde — og man må forvente, at den vil tiltage i takt med byudviklingen og forbedring af transportmidlerne.

En vis efterspørgsel efter gårde fra udenlandske landbrugere, der er villige til at tage bopæl på ejendommen, kan heller ikke udelukkes, i det mindste ikke i grænseområdet.

Man må endvidere regne med, at der kan være udlændinge, der ønsker at anbringe kapital i fast ejendom her i landet som en varig pengeanbringelse.

3. Dansk medlemskab vil også indirekte påvirke efterspørgslen efter fast ejendom. Det må påregnes, at medlemskabet og den hermed følgende nøjere tilknytning til det i økonomisk henseende stærkt ekspanderende

fællesskab vil virke stimulerende på den økonomiske aktivitet her i landet og fremme den igangværende industrialisering og byudvikling. Dette vil igen øge efterspørgslen efter jord til såvel byformål som rekreative formål og vil derfor skærpe behovet for en fremskyndelse af planlægningsarbejdet med henblik på den mest hensigtsmæssige udnyttelse af jorden. Dette gælder så meget desto mere, som den øgede udenlandske efterspørgsel som anført må frygtes at rette sig mod de vigtigste rekreative områder.

4. Som det fremgik af justitsministerens redegørelse vedrørende 1959-loven, vil denne lov næppe i sig selv være tilstrækkelig som nationalpolitisk værn. Der er for det første det helt uafklarede spørgsmål om sammenhængen mellem bopælskrav og etableringsret. Og for det andet er 1959-loven ikke til hinder for, at udlændinge, der er bosat eller bosætter sig her i landet, erhverver fast ejendom her.

Det er således realistisk at regne med, at 1959-loven alene kan anvendes på udlændinges køb af sommerhuse og sommerhusgrunde til eget brug. 1959-loven bør derfor suppleres. Her kommer overvejelserne vedrørende erhvervelse af landbrugsejendomme ind i billedet.

5. Det centrale i landbrugsministerens redegørelse er, at bopælskravet vil være det mest effektive middel til at hindre det, man måske kunne kalde „fjerneje“ af landbrugsejendomme i Danmark. I samme omfang, som man lemper dette krav, må man indføre andre kontrolforanstaltninger, hvis man vil hindre udenlandsk „fjerneje“.

Gennemføres kravet om bopæl allerede ved erhvervelse af den første landbrugsejendom, vil man have opnået en væsentlig begrænsning af den nationalpolitiske risiko. Landboforeningerne har fremhævet, at gen-